

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 34058-05-11 מדינת ישראל נ' יאדגורוב(עציר)

בפני כב' השופט אמנון כהן

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד א' גליקסברג-בניטה

המאשימה

נגד

חנן יאדגורוב (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד אריאל הרמן (סנ"צ)

הנאשם

גזר דין

הנאשם, כבן 36, הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, בעבירה של ייצור נשק לפי סעיף 144 (ב2) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: "החוק").

הנאשם הודה, כי עובר ליום 5.5.2011 ייצר בביתו מטען חבלה (להלן: "המטען") שהורכב מצינור מתכת בצורת T, בקוטר 2 צול. המטען מולא בחומר נפץ, עשרות ברגים ממתכת באורך של כ- 15 ס"מ וקליעים. לצינור המטען הוחדרו מוליכים חשמליים וראש הדלקה חשמלי, המתאימים לחיבור מערכת הפעלה אלחוטית. בכוחו של מטען חבלה זה, כשמרכיביו מחוברים, לגרום למוות בעת פיצוצו.

הנאשם הודה, כי לאחר מכן, הטמין את המטען במקום מסתור, סמוך לרח' פארן בירושלים, ביחד עם מערכת הפעלה אלחוטית, מקלט, משדר וסוללה, בתוך שקית.

בנוסף, הודה הנאשם, כי ביום 5.5.2011 בשעה 02:00 או בסמוך לכך, הגיע למקום בו הטמין את המטען, הוציא את השקית שהכילה את המטען והרכיבים שצויינו לעיל, והכניסם לרכבו.

במסגרת הסדר הטיעון הוסכם, כי הצדדים יהיו חופשיים בטיעונם לעניין העונש.

העידו בפני שני עדי אופי, מטעם הנאשם.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 34058-05-11 מדינת ישראל נ' יאדגורוב(עציר)

עד אופי מס' 1, מר זקי טברקו, העיד, כי הנאשם עבד אצלו בעבר במשך שנה במוסך. הוא ציין, כי הנאשם אדם "מאוד נחמד", אדם דייקן שאוהב לעזור. כמו כן, ציין, כי בתקופה שעבד אצלו הוא לא מצא אצל הנאשם משהו הקושר אותו לדברים מעין אלו בהם הוא מואשם וכי הנאשם אמר לו, שהוא "בחיים לא" יחזור על דברים אלה.

עדת אופי מס' 2, הגב' אירינה אמיטן, גרושתו וידועה בציבור של הנאשם ואימם של שלושת ילדיו העידה, כי הנאשם "בן אדם טוב" ואבא מעולה, שנותן כל שהוא יכול לילדיו. היא ציינה, כי הנאשם קשור לילדיו ולאחר שחרורו מהמאסר, השתקם, עבד קשה וטיפל בילדים. כמו כן, העידה, כי הנאשם "אדם שכל הזמן נותן ולא עושה שטויות, ותמיד הוא שלח את הילדים לדרך נכונה...".

התביעה בטיעוניה לעונש, ציינה, כי הנאשם ייצר מטען שיכול היה לגרום לתוצאה קטלנית חמורה בעת פיצו, כתוצאה מהקליעים והברגים שהיו בו.

התביעה ציינה, כי הנאשם הורשע בשנת 2003 בהרכב של שלושה שופטים בפני בית משפט זה, בגין עבירות של ייצור נשק, ניסיון לסחור בנשק ונשיאה והובלת נשק, שלא כדין. הנאשם נידון ל-7 שנות מאסר בפועל, ושנה מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו. בית המשפט העליון, דחה את ערעורו של הנאשם, וקבע, כי מדובר בעונש ראוי.

התביעה הפנתה לפסקי הדין שניתנו הן בבית המשפט המחוזי והן בבית המשפט העליון, ואת הבעת החרטה של הנאשם, אשר שימשה בזמנו להקלה בעונש. התביעה ציינה, כי הנאשם לא למד את הלקח והמשיך במעשיו. הנאשם ששוחרר מהכלא ביום 13.1.2010, שב לייצר מטעני חבלה. הנאשם נתפס כאשר תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי, כשהוא נושא את המטען שייצר, ביום 5.5.2011. דבר זה, ציינה, מלמד, כי מדובר באורח חייו של הנאשם ולחם חוקו.

התביעה ציינה את הסיכון העצום שבייצור מטען חבלה, אשר משמש למטרה אחת בלבד - קיפוח חיי אדם, את ההרס והנזק שעלול להיגרם מהפעלתו כמו גם, הרג חפים מפשע. בנוסף, ציינה, כי מעברו של הנאשם ניתן ללמוד, כי הוא מייצר מטעני חבלה לצורך בצע כסף. התביעה, ציינה, גם את הרשעת הנאשם משנת 1999 בגין ידיעה כוזבת.

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 34058-05-11 מדינת ישראל נ' יאדגורוב(עציר)

בסיום דבריה, ביקשה התביעה להגן על הציבור מפני הנאשם ולהטיל עליו "שנות מאסר ארוכות", כפי שקבע המחוקק על העבירה שביצע. כמו כן, ביקשה להפעיל את המאסר על תנאי שעומד נגדו בתפ"ח (י-ם) 657/03, במצטבר לכל עונש שיוטל עליו.

ב"כ הנאשם טען בתחילת טיעוניו לעונש, כי התובעת חרגה מטיעוניה וביקש שלא לייחס לנאשם סחר בנשק או מטרה כלשהי לשמה ייצר את המטען, אלא את הכנתו בלבד.

בהמשך, טען ב"כ הנאשם, כי עברו של הנאשם אינו עשיר. ב"כ הנאשם ציין, כי הנאשם כבר נענש על מה שעשה בעבר וביקש לא להענישו שוב על העבירה שביצע ואשר בגינה ריצה את עונשו.

ב"כ הנאשם ציין, כי הודאתו של הנאשם, פועלת לטובתו באופן משמעותי, מאחר שלמטרה כלל לא הייתה אינדיקציה מי הכין את המטען והנאשם מצידו, שיתף פעולה והודה.

ב"כ הנאשם הגיש אסופת פסקי דין, התומכת, לטענתו, בקולת העונש שיש להשית על הנאשם וביקש להסתפק בהפעלת המאסר על תנאי, ועונש נוסף לא גבוה.

כידוע, הענישה היא אינדיבידואלית וכל מקרה יש לדון לפי נסיבותיו [ראו רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים), 5.5.2009].

הנאשם מסר, כי הוא מצטער על שעשה וסיפר כי לאחר שחרורו מהכלא, עשה מאמצים רבים לחפש עבודה, על מנת לפרנס את ילדיו, ואף עבר לגור עימם בשכירות. הנאשם הוסיף "לא בזבזתי את הזמן שלי לחפש שטויות", וציין, כי היה ישר והודה מלכתחילה במיוחס לו.

כפי שציינה התובעת, אין צורך להכביר מילים על הסיכון העצום הטמון בייצור מטען חבלה. סיכון אשר מחזק במקרה זה את הצורך בהגנה על האינטרס הציבורי.

על כך נאמר ברע"פ 2718/04 פואד אבו דאחל נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים), 29.3.2004:

"...הסכנה הטמונה בעבירה החמורה של החזקת נשק מצדיקה הטלת

עונשי מאסר לריצוי בפועל גם על מי שזו עבירתו הראשונה. בבוא

בית-המשפט לשקול את הענישה בעבירות מסוג זה, עליו לתת

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 34058-05-11 מדינת ישראל נ' יאדגורוב(עציר)

משקל נכבד יותר לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים בכוון מלבצע עבירות דומות, על פני הנסיבות האישיות של העבריין. (ראו והשוו ע"פ 5066/98 מדינת ישראל נ' ניצמן דחלה ואח', תק-על 99(3), 1574).

לכך יש להוסיף את העובדה, שזו אינה העבירה הראשונה של הנאשם, שהשתחרר זמן קצר קודם לכן מהכלא, בגין הרשעה בעבירות דומות. קריאת פסק הדין המפורט שנתן בית המשפט המחוזי וקריאת פסק הדין בערעור בבית המשפט העליון, בגין העבירות שביצע הנאשם בעבר, מעלה, כי הנאשם לא נרתע מהעונש שהוטל עליו וכי לאחר שחרורו, כאשר ניתנה לו הזדמנות לתקן את דרכיו, הוא לא ניצלה.

בפסק הדין בערעור, ציין בית המשפט העליון את הדברים שנאמרו בע"פ 1322/04 מ"י נ' פס. דברים אלו יפים גם כיום ואף ביתר שאת:

"מידת העונש המוטל בגין עבירות המבוצעות בנשק, מושפעת מפוטנציאל הסיכון הרב הטמון בנשק ... כאשר מדובר בנשק שעל-פי טיבו אינו מיועד להגנה עצמית, וכל כולו נשק התקפי רב עוצמה אשר השימוש בו יכול להביא להרג ללא הבחנה, יש בעבירת ההחזקה והנשיאה של אותו נשק חומרה מיוחדת".

כאמור, ביקש ב"כ הנאשם שלא לייחס לנאשם סחר בנשק ומטרה לשמה ייצר את המטען, כפי שתארה התובעת בטיעוניה, אלא את הכנתו בלבד. בעניין זה אפנה לסעיף 144 (ב2) לחוק, בו הודה הנאשם:

"המייצר, מייבא או מייצא נשק או הסוחר בו או עושה בו כל עסקה אחרת שיש עמה מסירת החזקה בנשק לזולתו בין בתמורה ובין שלא בתמורה, בלא רשות על פי דין לעשות פעולה כאמור, דינו - מאסר חמש עשרה שנים".

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 34058-05-11 מדינת ישראל נ' יאדגורוב(עציר)

על פי סעיף זה, די בייצור נשק, בלא רשות על פי דין כדי לבסס את העבירה. הסעיף דורש "ייצור" (רכיב התנהגותי), "נשק" (רכיב תוצאתי) והעדר "רשות על פי דין" (רכיב נסיבתי). היסוד הנפשי במקרה זה הוא המודעות. היינו, הסעיף אינו דורש מטרה כלשהי לשימוש בנשק או כוונה לסחור בו, ועדיין, קבע המחוקק רף ענישה זהה לעבירת ייצור נשק וסחר בנשק, עונש שעומד על לא פחות ממאסר למשך חמש עשרה שנה.

במקרה דנן, נסיבותיו האישיות של הנאשם, מתגמדות מול האינטרס הציבורי.

בשים לב לכך ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים והתחשבתי, בין היתר, בהודאת הנאשם, אני מטיל על הנאשם מאסר לתקופה של 5 שנים.

כמו כן, אני מפעיל במצטבר את שנת המאסר על תנאי שתלויה ועומדת כנגד הנאשם בתפ"ח (י-ם) 657/03 מדינת ישראל נ' ידגורוב, כך שהנאשם ירצה מאסר כולל לתקופה של 6 שנים, החל מיום מעצרו, דהיינו מיום 5.5.2011.

בנוסף, אני מטיל על הנאשם מאסר על תנאי למשך שנתיים, ואולם, הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם כן יעבור תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו על עבירה כלשהי לפי סעיף 144 לחוק ויורשע עליה.

הצדדים רשאים לערער על פסק הדין בפני בית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ב' חשון תשע"ב, 30 אוקטובר 2011, במעמד הצדדים.

אמנון כהן, שופט